Johann Schulze

Hitler terve a világgal

Mi lett volna, ha a németek nyerik a II. világháborút?

HITLER TERVE A VILÁGGAL

Kiadja a szerző.
Minden jog fenntartva.

Írta és szerkesztette: Johann Schulze

www.zimaszabolcs.hu
E-mail: info@zimaszabolcs.hu

Tördelés, fedélterv: Kósa Tibor

ISBN: 978-963-88557-3-2

BEVEZETŐ – HITLER ÚJ VILÁGA

Adolf Hitler, a németek kancellárja és Führere (azaz vezére) egy alig 16 000 lelkes kisvárosban, a felső-ausztriai Braunau am Inn-ben látta meg a napvilágot, amely akkoriban az Osztrák–Magyar Monarchiához tartozott. Az I. világháború kirobbanása idején Hitler mindössze 25 éves volt, és csupán egyszerű katonaként vett részt a harcokban, az 1939-ben kezdődő újabb világégést azonban már a világpolitika legfontosabb alakítójaként élte meg. A Führer ekkor az ötvenes éveiben járt, de egészsége fokozatosan hanyatlott, és a háború legvégén már testi és lelki értelemben is meglehetősen rossz állapotban volt. Rendszeres gyógyszeres kezelésre szorult (pontosabban szólva, a piruláktól irtózott, ezért mindent injekció formájában adatott be magának), így nagy kérdés, hogy ha győztesen került volna ki a küzdelemből, ilyen kondíciók között mennyi ideig maradt volna

még életben. Hitlert rendszeres vitaminkúrákkal próbálták megfelelő karban tartani az orvosai, de a rejtélyes mixtúrák feltehetőleg kábítószereket is tartalmaztak, hogy az ingadozó kedélyállapotú Führert felvidítsák, és oldják szorongásait. A németek félve tisztelt vezére élete utolsó éveiben minden bizonnyal egyre súlyosbodó Parkinson-kórral küszködött, amely merevséggel, illetve remegéssel járt, a Führernek tehát egyre nehezebb volt magabiztosságot és elszántságot sugallva kiállnia a tömeg elé: 1944–45-ben ezek a fellépései meg is ritkultak. Betegségei a pszichéjére is kihatottak, Hitler ingerlékennyé és rugalmatlanná vált, és gyakran jellemezte döntésképtelenség is, ami pedig karrierje első felében sohasem. Érdekes következményekkel járt az eidetizmusa is, vagyis az a képessége, hogy az emlékezetéből lényegében semmi sem törlődött ki, s ez idővel folyamatosan nyomasztotta a környezetét, de őt magát is. Nagy kérdés tehát, hogy ilyen egészségi állapotban mennyi ideig élhetett volna még, ha 1945-ben nem követ el öngyilkosságot, de – ha valóban olyan rossz kondícióban volt, mint sugallták – egy évtizednél tovább aligha.

Ilyen körülmények között természetesen az a kérdés is más megvilágításba kerül, hogy vajon mihez kezdett volna Hitler a világgal a háború győztes megvívása esetén. Korábbi írásaiból, nyilatkozataiból és tetteiből erre ugyanakkor többé-kevésbé világosan lehet következtetni, később viszont számolt azzal is, hogy ezeket a terveket már nem ő, hanem utódai fogják megvalósítani. Az 1940-es években az elmúlás gondolatába is belenyugodott, legalábbis erre utalhat az, hogy egy saját mauzóleum tervét dolgoztatta ki Hermann Giesler építésszel, s ezt a – természetesen minden korábbinál pompásabb és hatalmasabb – építményt Münchenben akarta felépíttetni, esetleg az általa a legnémetebb osztrák városnak tartott Linzben, ahol a fiatalkorát is töltötte. A Hitler által kitalált világ túlszabályozott, folyamatos ellenőrzés alatt tartott és hierarchiára épülő lett volna. A Führer figyelme szinte a legapróbb részletekre is kiterjedt, az államigazgatás, a társadalomirányítás, vagyis az élet minden területére vonatkozólag világos elképzelésekkel rendelkezett, bár ezek többsége homlokegyenest ellenkezett az emberiség általános nézeteivel. Alig-

hanem nagy szerencsénk van, hogy nem kell nap mint nap átélnünk ezt a világot, amelynek teljes ismertetésére talán senki sem képes vállalkozni, de a legérdekesebb részleteket mindenképpen érdemes kiemelni belőle.